

eftersom han ingen Meddelelse havde faaet fra Valgbestyrelsen om, at han var skubbet ud, hvilket man dog skulde synes, at den havde Forpligtelse til at meddele ham, navnlig under Hensyn til, at Valgbestyrelsens Formand offentlig havde erklæret, at Vælgerne ved det andet Valg vilde blive nøjagtig de samme som ved første Valg.

Paa givne Foranledning vil jeg rette et Spørgsmaal til den højtærede Indenrigsminister. For at være selvskreven Vælger til Amdsraadet fordres, foruden at man opfylder Opholdsbestemmelsens Fordring m. m., at vedkommende er blandt det Antal højtbeskattede, som i det hele kunne faa Valgret, altsaa have betalt størst Bidrag til Amdsrepartitionsfonden, og at Skatten i det Skatteaar, hvori Valglisten affattes, er udredet. Forstaas herved nu den Skat, i Kraft af hvilken vedkommende er Vælger, nemlig Bidraget til Amdsrepartitionsfonden, eller fordres det ogsaa, at han skal have betalt Ejendomsskyld til Staten og Brandpenge, for saa vidt han betaler disse gennem Amdsstuen? Jeg vilde sætte Pris paa, om den højtærede Indenrigsminister vilde besvare dette Spørgsmaal.

Laursen: Der er baade fra Socialdemokraternes og fra det radikale Partis Side gentagne Gange udtalt, at der var en snæver og inderlig Forstaaelse mellem Højre og Venstre. Man har med nogen Forkærlighed, tror jeg, prøvet paa, om man ikke kunde slaa dette fast. Det har undret mig, at man endnu ikke overfor denne Tale har faaet frem en lille Begivenhed, der fandt Sted i det høje Ting her ovenover, og som forekommer mig at belyse den Sag ikke saa daarligt. Da der var Formandsvalg i det høje Landsting, stod Valget mellem den nuværende Landstingsformand, Goos, og en Landstingsmand, som tilhører Venstrepartiet, og Stillingen var den, at hvis Socialdemokraterne og de radikale Medlemmer oppe i Landstinget ikke havde afgivet blanke Stemmesedler, men stemt paa Venstres Kandidat til Formandspladsen, havde Goos i dette Øjeblik ikke været Landstingets Formand, men saa havde det været en Venstremand. Men det har man altsaa fra den Side ikke haft Sindelag til. Man foretrak den Gang at hjælpe Højre til at bevare sin Formand, jeg tror, det er værd, at vi lægge Mærke til herved, at de Radikale og Socialdemokraterne ved Lejlighed ikke have noget imod at række Højre en saadan lille hjælpesom Haand. Det er en overmaade smuk

Ting, men det forekommer mig, at samtidigt have de ikke Ret til at optræde som vældige Moralister paa dette Omraade overfor os andre. Det vilde forekomme mig rigtigt, at de stak Haanden i deres egen Barm og saa efter, hvordan den saa ud, naar de trak den ud. Jeg kan godt forstaa, at Højre glæder sig over det, for det synes paa den Maade at blive et ret elsket Parti.

Det var en lille almindelig politisk Indledning til mit egentlige Ærinde, som er at se en lille Smule ind til de ærede Medlemmer, som have betænkt mig med forskellige mere eller mindre venskabelige Tanker og Ord. Det følger af sig selv, at jeg skylder dem en lille Genvisit, og det er den, jeg gerne vil aflægge. Jeg rettede et Spørgsmaal til det ærede Medlem for Københavns Amds 2den Valgkreds (K. M. Klausen) om, hvordan han vilde opstille et finansielt Regnestykke for at godtgøre, at hvis vi havde fulgt Socialdemokraternes Raad, havde der i Øjeblikket været Penge i Statens Kasse. Det er ikke nødvendigt for mig at gaa det Regnestykke, han opstillede, efter i Sømmene, for den højtærede Finansminister og mit Partis ærede Ordfører have begge behandlet den saglige Side af Sagen, men jeg vil gøre en lille Bemærkning som en Slags Udfyldning dertil. Det ærede Medlem for Københavns Amds 2den Valgkreds gik tilbage til 1895. Det var unægtelig noget langt, han gik tilbage for at lægge de Summer sammen, som kunde have været sparede. Til Gengæld maa jeg indrømme, naaede han ogsaa ret betydelige Beløb. Et Beløb paa 136 Millioner var i dette Øjeblik ikke til at kimse ad, det indrømmer jeg. Men jeg forstaaer ikke, hvorfor han standsede ved 1895, for det er der visselig ingen Grund til. Jeg synes, det ærede Medlem skulde være gaaet tilbage til 1892, for der kunde han have fundet mange flere Penge, som Socialdemokraterne den Gang havde med at gøre. Da behandlede Rigsdagen de den Gang saa berømmelige Love, Alderdomsloven og Øl- og Sukkerloven, og Stillingen var den, at Socialdemokraterne stemte mod den nugældende Alderdomslov. Der kunde have været sparet mange Penge, hvis vi havde fulgt Socialdemokraterne den Gang.

Nu vil man maaske sige, at saa stemte de for en anden Alderdomsforsørgelseslov, og det indrømmer jeg, og saa sige vi, at de to Ting gaae flige op. Men det ærede Medlem eller i hvert Fald hans Parti stemte mod Ølskatloven, og der er gaaet